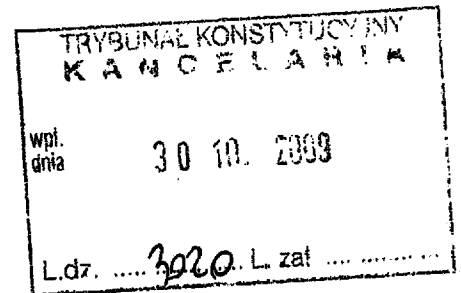

Gdańsk, dnia 22 października 2009 r.

Trybunał Konstytucyjny
Rzeczypospolitej Polskiej

Skarżący: W C
reprezentowany przez adw. Marka Kowalskiego

Sygn. akt Ts 254/07

Zażalenie skarżącego

Działając w imieniu skarżącego, na mocy pełnomocnictwa znajdującego się w aktach sprawy,
z a s k a r ż a m :

postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 października 2009 r., sygn. akt Ts 254/07, w przedmiocie odmowy nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej skarżącego w zakresie zbadania zgodności z Konstytucją przepisów art. 394¹ § 1 i art. 795 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, w całości.

Zaskarżonemu orzeczeniu **z a r z u c a m :**

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na stwierdzeniu, że przepisy art. 394¹ § 1 i art. 795 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego nie stanowiły podstawy prawnej wydania postanowienia Sądu Apelacyjnego w G z dnia września 2007 r., sygn. akt , w przedmiocie odrzucenia zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego w G z dnia września 2007 r., sygn. akt , oddalającego wnioszek powoda o nadanie klauzuli wykonalności.

W związku z powyższym w n o s z ę o :

uwzględnienie zażalenia i skierowanie sprawy do rozpoznania na rozprawie.

Uzasadnienie

W skardze konstytucyjnej skarżący wnosił o orzeczenie, iż art. 394¹ § 1 i 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. nr 43, poz. 296 ze zm.) w zakresie, w jakim uniemożliwia zaskarżenie postanowienia w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności wydanego po raz pierwszy przez sąd drugiej instancji, jest niezgodny z art. 78 w związku z art. 176 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a nadto, iż art. 795 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. nr 43, poz. 296 ze zm.) rozumiany w ten sposób, iż postanowienie w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności wydane po raz pierwszy przez sąd drugiej instancji nie podlega zaskarżeniu, jest niezgodny z art. 78 w związku z art. 176 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Trybunał Konstytucyjny postanowieniem z dnia 15 października 2009 r., sygn. akt Ts 254/07, odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej skarżącego w części, tj. w zakresie badania zgodności z Konstytucją przepisów art. 394¹ § 1 i art. 795 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego. W uzasadnieniu tego postanowienia Trybunał Konstytucyjny wskazał, iż skarga konstytucyjna skarżącego została wniesiona w związku z odrzuceniem zażalenia na postanowienie sądu apelacyjnego w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności, a zatem podstawy tego orzeczenia nie stanowił ani przepis art. 394¹ § 1 k.p.c., określający dopuszczalność zażalenia na enumeratywnie wskazane w treści tego przepisu postanowienia sądu drugiej instancji, które nie były przedmiotem rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji, ani też przepis art. 795 § 1 k.p.c., dopuszczający co do zasady wniesienie zażalenia na postanowienie w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności. Jednocześnie wskazano, iż podstawą zaskarżonego orzeczenia był jedynie przepis art. 394¹ § 2 k.p.c., ograniczający dopuszczalność wniesienia zażalenia na postanowienie sądu drugiej instancji do Sądu Najwyższego jedynie do tych spraw, w których przysługuje skarga kasacyjna.

Zaskarżone postanowienie opiera się na błędnych ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia. Należy bowiem wskazać, iż w niniejszej sprawie odrzucenie zażalenia na postanowienie w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności nastąpiło nie z uwagi na niemożność wniesienia skargi kasacyjnej w sprawie, jak to przyjął Trybunał Kon-

stytucyjny, lecz ze względu na wyinterpretowanie przez sąd apelacyjny, na podstawie wszystkich wskazanych przez skarżącego przepisów, że w okolicznościach niniejszej sprawy wniesienia zażalenia jest niedopuszczalne. Sąd apelacyjny stosując bowiem przepis art. 795 § 1 k.p.c. oraz art. 394¹ § 1 i 2 k.p.c. musiał dojść do przekonania, iż co prawda wniesienie zażalenia na postanowienie w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności jest w świetle przepisu art. 795 § 1 k.p.c. co do zasady dopuszczalne, to jednak przepisy art. 394¹ § 1 i 2 k.p.c. uniemożliwiają wniesienie takiego zażalenia w sytuacji, w której sądem orzekającym po raz pierwszy co do klauzuli wykonalności jest sąd II instancji. Przepis art. 394¹ § 1 k.p.c. dopuszcza bowiem wniesienie zażalenia do Sądu Najwyższego jedynie na postanowienia enumeratywnie wskazane w treści tego przepisu, wśród których nie znalazło się postanowienie w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności. Możliwość zaskarżenia postanowienia w przedmiocie klauzuli wykonalności, wydanego po raz pierwszy przez sąd apelacyjny, nie przewiduje również przepis art. 394¹ § 2 k.p.c., który reguluje kwestię zaskarżalności postanowień sądu II instancji kończących postępowanie w sprawie, w której przysługuje skarga kasacyjna. Tymczasem w orzecznictwie nie ma wątpliwości co do tego, iż postanowienie w przedmiocie klauzuli wykonalności nie stanowi postanowienia kończącego postępowanie w sprawie, gdyż dotyczy kwestii incydentalnej (zob. w podobnych sprawach: postanowienie SN z dnia 17 lipca 2006 r., I UZ 11/06, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 236; postanowienie SN z dnia 19 kwietnia 2006 r., I UZ 3/06, OSNP 2007, nr 9-10, poz. 145).

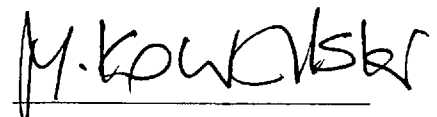
W nauce prawa powszechnie przyjmuje się, iż elementy jednej normy prawnej mogą być objęte treścią kilku różnych przepisów. Jest to sytuacja powszechnie występująca w procesie stosowania prawa i mamy z nią do czynienia także w rozpoznawanej sprawie. W związku z tym za nietrafne należy uznać argumenty Trybunału Konstytucyjnego odmawiające nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej w zakresie zbadania zgodności z Konstytucją przepisów art. 394¹ § 1 k.p.c. i art. 795 § 1 k.p.c., skoro wskazane przepisy stanowią element normy prawnej, której zastosowanie doprowadziło do wydania przez sąd apelacyjny orzeczenia będącego podstawą wniesienia skargi.

Co więcej, argumenty Trybunału Konstytucyjnego podniesione w zaskarżonym postanowieniu nie dają się pogodzić ze stanowiskiem Trybunału wyrażonym w podobnej sprawie, w której skarżący domagał się kontroli konstytucyjnej przepisów art. 394¹ § 1 i 2 k.p.c. oraz art. 394 § 1 pkt 9 k.p.c. w kontekście uniemożliwienia na gruncie wskazanej regulacji zaskarżenia postanowienia w przedmiocie kosztów postępowania wydanego po raz pierwszy przez sąd drugiej instancji. W tamtej sprawie bowiem Trybunał Konstytucyjny na etapie wstępnego badania skargi konstytucyjnej nie miał żadnych wątpliwości co do tego, iż podstawą wydania

orzeczenia był zespół przepisów normujących wskazaną kwestię i w konsekwencji przyjął skargę do rozpoznania w całości (zob. sygn. SK 9/09).

Analogicznie, w okolicznościach niniejszej sprawy prawidłowe ustalenie przez Trybunał Konstytucyjny stanu faktycznego winno prowadzić do stwierdzenia, iż podstawę rozstrzygnięcia sądu apelacyjnego stanowiła norma prawna wyinterpretowana z treści wszystkich wskazanych przez skarżącego przepisów prawa, co z kolei uzasadnia przyjęcie skargi do rozpoznania w całości.

Mając na uwadze powyższe, wnoszę jak w *petitum* zażalenia.

adw. Marek Kowalski

Załączniki:

- odpis zażalenia (4 egz.)